

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÈE, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 23 JULI.

Kiezingen.

Wij vernemen zoo even dat de bestendige Deputatie, uit oorzaak van onregelmatigheden, in hare zitting van heden de balloteering vernietigd heeft die den 1^{en} juli te Tongeren heeft plaats gehad. De dag der nieuwe kiezing zal verder bepaald worden.

Liberaal pretentie.

Meermaals hebben wij het reeds gezegd, doch wij kunnen niet genoeg herzeggen: als de liberalen van het onderwijs spreken, dat door den Staat gegeven wordt, dan spreken zij daarvan als ware dit een onderwijs, dat hun toebehoort. Onmachtig om zelve, naar het voorbeeld der katholieken, een hun eigen onderwijs te stichten, dagen zij den Staat uit het in hunne plaats te doen, het te onderhouden op de algemeene schatkist, en er hun geheel het bestuur van over te laten: scholen, collegiën, atheneums, universiteiten, alles moet op hunnen leest geschoeid zijn, en hunnen stempel dragen...

De manier van zien der liberalen in zake van onderwijs, doet zich, voor de duizendste maal, op de schandelijkste wijze wederom voor in de Hoogeschool te Luik. Een professor dier Universiteit, hoofd-opsteller van den *Journal de Liège*, drijft de stoutmoedigheid zoo ver, het ministerie te laten hooren, dat, in geval men tot de openstaande plaats van Bestuurder-opzichter der universiteit, eenen anderen kandidaat durft noemen, dan eenen, die aan deloge verkleefd is, een echten liberaal, hij, professor, openlijk aan zijne leerlingen den opstand zoo prediken tegen den Bestuurder, welken men noemen zou.

Hoort hier, hoe hij dit afgeeft.

« Indien het ministerie dien weg inslaat » te weten: eenen anderen te noemen dan » eenen liberaal dan zal het eene tegenwerking » uitlokken, welke des te krachtadiger zal » zijn, daar het een grooter misbruik zal ge- » maakt hebben van de macht, op eenen » grond, waar het bescheidenheid zou moeten » aan den dag leggen.

« Indien professors te Luik dezelfde leer- » stellingen kwamen voordragen gelijk te » Leuven, de studenten, wier politieke ge- » voelens bij het zien van het klerikaal beheer » opgewekt worden, en zich nog langs om » meer ophitsen, zullen 't niet verdragen! »

Is dat klaar? Is dat niet eene openlijke uitdaging aan het katholiek ministerie geworpen, om het te verplichten eenen liberaal aan te stellen, juist gelijk de heeren Frère en Bara zouden gedaan hebben? Is dat, ja of neen, eene bedreiging van, indien voortaan de benoemingen in het professoraat der Hoogeschoolen, mannen aanstellen, verkleefd aan de *grondbeginselen van Leuven*, dat is te zeggen, aan de katholieke grondbeginselen, de studenten, door hunne liberale professors *opgehitst*, hun onderwijs *niet zullen verdragen*, hunne professors zullen uitschutten en de school in een slagveld zullen veranderen?...

Waarachtig, de liberalen houden den spot met de langzaamheid, de goedzuidigheid der katholieken! Het wordt tijd, dat daaraan een einde wordt gesteld! Welhoe! men zal aan eenen openbaren ambtenaar toelaten in dagbladen het katholiek ministerie uit te dagen, liberale benoemingen te doen, onder bedreiging van wanorde, van oproer? Een professor der hoogeschool verzet zich van voorop tegen den overste, welke hem het gouvernement zou kunnen geven; hij beledigt zijne ambtgenooten die in zijne anti-katholieke vooringenomenheden geen deel willen nemen; hij roept tegen hen hunne leerlingen op tot wanorde; en het ministerie zou zulke handelwijzen moeten dulden? En zulk een onwaardige ambtenaar zou niet tot zijnen plicht herroepen worden?... Neen! dat is niet mogelijk! Men mag goed zijn, maar niemand kan eischen dat men sul zij en slachtoffer worde van zijne sulheid!... Het gouvernement weet wat het welzijn der jeugd, de openbare orde en zijne eigen waardigheid hier vereischt. Hoe meerdere krachtadigheid het zal toonen in de verdediging dezer zoo verhevene belangen, hoe meer het de toegenegenheid en de achting winnen zal van al de treffelijke lieden!

Werkstaking in de koolmijnen.

Ziehier wat het *Organo de Mons* zegt over de werkstakingen:

De nieuwstijdingen, welke ons heden morgen uit den Borinage zijn toegekomen, zijn beter.

De werkstakers zijn kalm en leveren zich niet meer over aan geweldigheden. Een groot getal der lediggangers drukken het voornemen uit op maandag of dinsdag hunnen arbeid te hernemen.

Laat ons hopen dat zij gevolg zullen geven aan dit goede voornemen en dat zij geen gehoor zullen leenen aan de woorden der opruiers, welke de werkstaking zouden willen verlengen.

Er zijn dezen morgen nog eenige werkstakers van Wasmes door de gendarmen naar Bergen gebracht en in de gevangenis opgesloten.

De *Gazette de Mons* zegt over dezelfde voorvallen hetgeen volgt:

Wij hebben heden betere tijdingen mede te deelen.

De werkstaking vermindert en langs verschillende kanten vernemen wij, dat de koolmijnwerkers hunnen arbeid hernemen.

Zoo hebben te Bois-du-Boissu, daar waar de werkstaking barnekkig scheen vol te houden, duizend op vijftien-honderd man hunne dagelijkse bezigheden hernomen.

In de andere koolputten ziet men groepen van zes of zeven werklieden achtereenvolgens terug keeren om in de putten neder te dalen.

Om niet buiten de wezenlijkheid te treden, moeten wij echter zeggen, dat gisteren in de koolputten *Longterne Ferrand* te Dour, vier honderd andere werklieden den arbeid hebben opgegeven.

Te Cuesmes en Jemmapes rookt nog geen enkele der hoogeschouwen boren de koolmijnen. Nogtans is het hernemen van het werk door meer dan een duizendtal werkstakers, een goed voorteken en alles doet verhoopen, dat dit goede voorbeeld door het meeste deel der lediggangers zal gevolgd worden, daar het grootste deel dezer niet wandelt dan om te doen zooals de anderen en zonder te weten waarom.

Gisteren zijn zes der veronderstelde opruiers tegen de gendarmen, ten hunnen huize aangehouden, voor het feit dat verleden dinsdag plaats greep. Een dezer werklieden, heeft, naar het schijnt, zoo veel tegenstand geboden, dat men hem met de boeien aan, naar Bergen overbracht.

De toestand verbeterd, zegt het *Organo de Mons*, en verleden zaterdag hebben er vele werklieden hunne bezigheden hernomen te Hornu en Wasmes en Boussu. De grootste kalme heerscht in al de dorpen van den Borinage en de werklieden die nog niet tot hunne bezigheden zijn wedergekeerd, geven het voornemen te kennen, om op maandag hunnen arbeid te hervatten.

Van nu af kan men de werkstaking als geëindigd aanzien. Onze brave werklieden zullen ditmaal nog eens begrepen hebben, maar ongelukkig een weinig te laat, dat zij niet mochten rekenen op de aanslokken die, onder voorwendsel van zich met hun lot te bekommeren, hen slechts tot armoede en misschienen wel in de gevangenis zouden brengen.

Men schrijft uit Dour aan hetzelfde dagblad, onder dato 20 juli:

De vier putten van Bois-du-Boussu welke toevoeren aan de *Société des Charbonnages-Unis de l'Ouest de Mons*, zijn gisteren, hoewel zeer onvolledig, weer bevolkt geworden. Er boden zich maar weinig werklieden aan, hoewel er vandaag meer arbeiders opkomen, daar velen hunner niets beters verlangen dan te werken, maar zij worden hierdoor belet door de slechte kerels, die de wegen bezetten en het werkvolk doen terug huiswaarts keeren.

Op huns beurt hebben de werklieden van den *Ferrand*, te Elouges, eergisteren het werk gestaakt en gisteren is in de put n° 2 van *Belle-Vue*, te Dour, dit slechte voorbeeld gevolgd.

Men vreesd dat de werklieden van Dour van hunne kermisweek, welke zondag aanvangt, zullen gebruik maken om ook in de andere putten het werk te staken. Wat echter de rust betreft, die lijdt nergens geen gevaar meer.

De ophalingen van den *Grand-Buisson*, den *Escouffiaux* en van *Hornu-et-Wasmes*, hebben bijna hunne gewone bedrijvigheid hernomen.

Men rekent dat dinsdag toekomende men te Flénu het werk zal hernemen hebben. M. Splingard moet morgen, zondag, een conferentie te Wasmes houden met het doel, wordt er gezegd, om de werklieden aan te maanen hunnen arbeid te hernemen.

M. Smeets, kandidaat-notaris te Leuven, is notaris te Maeseyck benoemd.

Buitenlandsch nieuws.

Frankrijk.

DE BELGISCHE MAAIERS.

Wij vinden de volgende regels in de *« Avènement »* van Parijs die zeer vleidend zijn voor onze werklieden uit Henegouwen: De oogsters komen sedert acht dagen in massa langs den Noorderspoorweg. Zij doen met hunne groote pikzeis viermaal meer werk al dan de maaiers van Briard en Beaucerone. De maaiers verdeelen zich in troepen van 10 a 12 man en benoemen eenen overste, die gelast is om met de pachters te onderhandelen, de dagloonen vast te stellen en te ontvagen. Deze braven lieven staan 2 uur om 's morgens op en werken tot 9 uur 's avonds slechts 5 uren rust per dag nemende. Zij leven van brood, rauwe ajuin en klaar water; nogtans zijn zij niet ongevoelig aan eene goede kom melk als ze hun aangeboden wordt. Na ieder maaltijd halen zij een blad tabak dat zij binnen-gesmokkeld hebben uit den zak en rooken twee pijpen, nooit meer. De matigheid dezer arme lieden is zoo groot dat zij na 75 fr. in vijftien dagen verdiend te hebben, voor een dagelijks werken van 17 uren, het grootste gedeelte van hen nog met 70 frank naar huis keert.

In hare geheime vergadering van donderdag heeft de fransche Akademie eene beslissing genomen die haar eer aandoet en die wij gelukkig zijn aan onze lezers te doen kennen. Van eenen edelmoedigen burger der Vereenigde-Staten de som van 4000 franks ontvangen hebbende om als belooningsprijs, gegeven te worden aan dezen die zich gedurende het beleg van Parijs het meest onderscheiden heeft door akten van menschevriendheid, was de keus van het verstandig korps moeilijk te midden van al de talrijke en zeer schoone feiten, die hem dagelijks aangestipt waren.

Een lid der Akademie, M. Marmier, heeft alsdan het gelukkig gedacht gehad als laureaat voor te stellen, met eenen persoon, maar eene korporatie, en hij heeft de moedige diensten herinnerd gedurende het beleg door de Broeders der Christelijke Leering bewezen. Bij de eerparigheid is de prijs aan 't gesticht der Broeders toegestaan, en M. de hertog de Noailles is aangeduid geweest om het verslag te maken.

Op het oogenblik dat de domme haat der beverde vrienden van het volksonderwijs zich van Parijs tot in de minste dorpen tegen die wonderbare onderwijzers van het volk ontkeent, is het nuttelos aan te dringen op het goed gedacht dat het geleeterd en wetenschappelijk Frankrijk van hun heeft.

Italië.

Op bevel der overheid is er eene school der *Internationale* te Napels gesloten. Dit gesticht, geplaatst onder het bestuur van een garibaldist, werd bezocht door ongeveer 40 kinderen.

In het Vatikaan maakt men zich niet de minste illusie omtrent den uitslag der gemeenteverkiezingen, daar men te goed de partij kent met welke men te doen heeft. De circulaire van M. Lanza doet daarenboven duidelijk zien, van welken aard de instructiën zijn, die de verschillende autoriteiten hebben ontvangen. Men zal eenvoudig zijn toevlucht nemen tot de middelen die reeds vroeger zijn gebruikt, om aan Europa te bewijzen dat de anti-Pausezinde partij in Italië, de meeste aanhangers tellt.

Eenige dagen geleden heeft de H. Vader, in de groote zaal van het consistorium, al de leerlingen ontvangen van de zeven scholen, welke in Rome door de Broeders van het kristelijk onderwijs bestuurd worden. De kinderen waren in twee groepen verdeeld, achter welke nog een koor was ingericht, bestuurd door professor Capocci.

Bij zijne binnenkomst werd de H. Vader door de kinderen begroet, met een onder begeleiding der piano uitgevoerd zangstuk, getiteld: *Evangelio il Santo Padre*.

De eerbiedwaardige grijsaard, op zijnen tron gezeten, scheen diep ontroerd bij het hooren van die engelseine en zilveren kinderstemmen. Toen het gezang geëindigd was, trad een jongeling, Paolo Cremonesi genaamd, vooruit om een adres te lezen, waarin hij de bliken van vaderlijke zorg en bescherming aanhaalde, welke de scholen der kristelijke broeders en bijzonder die van Transtevere van den H. Vader ontvangen hebben. Hij dankte God, hen bewaard te hebben voor het bederf van sommige moderne scholen, die zoo veel jongelieden voor immer ongelukkig gemaakt hebben. Vervolgens heeft men een ander zangstuk aangeheven, ten titel voerende, *L'Esperanza*, op muziek van Rossini.

In een laatste lied hebben de kinderen aan den H. Vader om zijnen zegen gevraagd.

De Paus stond op en sprak met stralend aanzicht:

« Hier beik om u te zegenen, en zooals gij mij liefderijken vader noemt, zoo wensch ik ook, dat gij de liefhebbende kinderen zijt der Allerheiligste Maagd en der H. Kerk. Jesus-Kristus kwam Jerusalem binnen, gezeten op eene ezelin en omringd van een groot aantal kinderen. Ik geloof echter niet dat er zooveel waren als gij nu hier zijt. Met blijde zangen hugroetten deze kinderen de intrede van onzen Heer. Maar, zooals gij weet, moest na die liederen het lijden komen en den dood. Treden wij eveneens Jerusalem binnen, doch laat u geen schrik aanjagen, door hen die in het tegenwoordige Jerusalem zijn. Als gij uwe zangen verhoft, zal men u bevoegen: « Gij zijt *deroten* en kinderen van het bijgeloof » en men zal u het stilzwijgen opleggen. Doch gij, gij moet den blinde navolgen van het Evangelie, die vernemende, dat de goddelijke meester voorbijging om een wonder riep, ten einde het gezicht terug te bekomen, en toen men hem verzocht te zwijgen, riep hij des te harder tot Jesus-Kristus, dat Hij hem het gezicht webrum zou geven. Gij moet dus voortgaan en u doof houden, zooals men zegt voor diegenen, die ons door kwada raadgevingen en verderfelijke voorbeelden zouden willen verleiden.

» Keert dan terug naar uwe woningen en zegt aan uwe ouders en overige bloedverwanten, dat de Paus hen zegent. Dat God u zegene, opdat gij waardig moogt blijven hem te loven en te prijzen door de gehele eeuwigheid. »

Spanje.

Moorddaanslag op Koning Amedeus.

De koning en de koningin, welke zelden e samen uitgaan, keerden van het concert in den hof *Buen-Retiro* weder, uit denzelfden hof waar men vijf of zes dagen vroeger, den koning zijn geld en horlogie ontstool. Het rijtuig waarin het koninklijke paar gezeten was, reed juist de praalbogen der *piazza del Amorá* door, aan welks einde het koninklijke paleis zich verheft, toen vijf kerels welke daar verborgen zaten, te voorschijn sprongen, aanlegden en op het koninklijke gespan vuurden.

Gelukkiglijk waren het geene scherpschutters en misten al de kogels hun doel. De wacht van het koninklijk paleis liep toe op het gerucht der ontbranding, kreeg twee der sluipmoordenaars in handen, schoot op de drie ontvluchtenden en strekte en dezer levenloos ten gronde.

De koning behield zijne koelbloedigheid, iets wat niemand zal verwonderen als men weet, dat hij een dapper soldaat is; maar de koningin, wiens geest reeds geruimen tijd door duistere voorvoelens en vreeselijke gezichten gekwolen is, moet zeer gevoelig verschrikt geweest zijn.

Vruchteloos spoedden zich de ministers, de hooge ambtenaren en de zeldzame personen der goede samenleving, die in goede verstandhouding aan het hof verkeerden, naar het paleis, om aan den koning getuigenis af te leggen van hunne verkleefdheid; zij willen hierdoor het koninklijk paar geruststellen, over dien latten aanval. De koning toonde zich bedaard, ofschoon vol verontwaardiging en ongeduld. De koningin verborg haren afschrik, noch hare vrees, zoo min als het levendig verlangen om dit ongestuvrijke land te verlaten, waar men op hun leven aanlegde, na hen van ieder afzonderd te hebben zooals men met pestzieken handelt.

Dit zijn de inlichtingen, welke heroover in den *Eclair* voorkomen, en den *Gaulois* zegt over dit zelfde voorval het volgende:

Donderdag 18 juli, ten half twaalf uren des nachts, keerde de koning en de koningin van eene wandeling in rijtuig naar het paleis terug, toen vijf man, welke in de rio del Almeida verborgen stonden, op de koninklijke gasten vuurden.

Er heerschte eene korte poos zulke verslagenheid, dat men aan geene moordenaars dacht, doch weldra viel de wacht op de moordenaars aan. De worsteling was snel geëindigd. Een der sluipmoordenaars werd door een geweerschot gedood, twee andere vielen aan de soldaten in handen, doch de twee laatste konden de vlucht nemen.

Tot nog toe is er bij de politie geene enkele aanwijzing ingekomen om hen op het spoor te geraken. Een der twee gevangen genomen mannen had eene tweevoudige ontbranding van eenen revolver in den linker bil bekomen, door welke wond hij waarschijnlijk dit lichaamsdeel zal verliezen.

De sluipmoordenaars, die niet gearzeld hebben tot eene misdaad toevlucht te nemen om den val van koning Amedeus te verhaasten, hadden waarschijnlijk hunnen aanval reeds